

BLUE JEANS

Fes-me
callar amb
un
petó

FES-ME CALLAR AMB UN PETÓ

BLUE JEANS
FES-ME CALLAR
AMB UN PETÓ

Traducció de Ricard Bonmatí

COL·LECCIÓ CLÀSSICA

TÍTOL ORIGINAL: *CÁLLAME CON UN BESO*

PRIMERA EDICIÓ PER COLUMNNA EDICIONS: OCTUBRE DEL 2016

PRIMERA EDICIÓ: © EDICIONS CADÍ, S. L., 2012

© FRANCISCO DE PAULA FERNÁNDEZ, 2011

© DE LA TRADUCCIÓ: RICARD BONMATÍ

© EDITORIAL PLANETA, S. A., 2016

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U., 2016

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2147-8

DIPÒSIT LEGAL: B. 15.729-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: CPI (BARCELONA)

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47). Tots els drets reservats.

Capítol 1

Una tarda de desembre, en un lloc de Londres

El fum s'enfila fins al sostre de l'habitació. Forma un núvol grisenc que ella contempla abs-treta. I això que aquí no es pot fumar. La Paula agafa el cigarret pel filtre i l'acaba d'apagar. Tus una vegada, dues. Des que va deixar de fumar, odia el tabac. La seva compa-nya sí que hi està completament enganxada. I més en època d'exàmens. Tot i això, la Valentina no és una mala noia.

Obre la finestra perquè es ventili l'habitació, però de seguida la torna a tancar: fa fred. Massa. En aquest país, l'hivern es fa notar de valent, fins i tot ja ara: al final de la tardor. Ha vist tan poc el sol des que hi va arribar al setem-bre! Potser és el que més troba a faltar. Llevat d'ell, esclar. Perquè no es pot comparar la manera com la Paula troba a faltar el sol amb com enyora l'Àlex.

Mira el rellotge. Deu estar connectat, ja? Potser sí: gai-rebé són les cinc. Corre fins a l'altre extrem de l'habitació, on hi ha el portàtil damunt de la taula. El treu de la funda i es llança amb ell sobre el llit. L'encén i espera que es carre-gui. Quina lentitud! Dóna copets amb els dits al matalàs amb impaciència. Ja està! El Windows Vista a la fi arrenca.

Ràpidament, obre l'MSN amb l'esperança de veure el seu *nick* entre els connectats.

Sent un pessigolleig per tot el cos. I somriu: l'Àlex és allà. De totes maneres, el somriure va acompanyat d'una intensa escalfor als ulls. Li couen. S'esforça per retenir les llàgrimes; no vol que la vegi plorar.

Pràcticament coincideixen en el seu primer missatge. Escriuen i se saluden alhora.

—Hola, carinyo!

—Hola, petita!

Li arriba una invitació de part d'ell per començar una videoconferència. Ella es pentina una mica amb les mans, es col·loca els auriculars i accepta. La *webcam* de la Paula s'encén la primera. Es veu a ella mateixa i somriu tant com pot. Estan prou bé els blens rossos que s'ha fet als cabells castanys. Durant l'últim any, no trobava el color adequat. En canvi, aquest marró claret amb reflexos daurats li agrada. Ara només falta que els cabells li creixin una mica més. Fins a les espatlles estan bé, però els vol una mica més llargs.

—Em veus? —pregunta la noia, i s'asseu sobre les cames i mira fixament a la càmera.

—Sí. Estàs preciosa!

La seva veu arriba alhora que la imatge. Sent un calfred.

L'Àlex està guapíssim. S'ha deixat una barba de dos dies que el fa més interessant encara. Fa la impressió que els ulls li brillen quan parla, i té un somriure que continua sent el més meravellós que ha vist en sa vida. «El noi del somriure perfecte».

—No és veritat. Ni tan sols m'he pentinat.

—No? Doncs sembla que vinguis de la perruqueria.

—Què dius! Si m'he passat tot el dia estudiant.

L'Àlex arqueja una cella. Arrufa el front i li diu:

—Segur que no has fet res més que estudiar?

—Segur —respon la Paula amb decisió. Però a l'instant bufa i somriu tristament—. D'acord: m'has enxampat. No he estudiat gens. És que no em puc concentrar!

—Ho has intentat?

—Esclar. Moltes vegades. Avui no he anat ni a classe per quedar-me a l'habitació estudiant.

L'escriptor fa una ganyota amb els llavis i pensa.

—Oi que és la setmana que ve que tens els exàmens?

—Sí. Però no aconsegueixo concentrar-me.

—És per l'anglès?

—No. Si gairebé ho entenc tot.

—Pels professors?

—No.

—Té alguna cosa a veure amb la Valentina?

—No, home, no!

—Doncs no saps per què és?

La Paula dubta un instant, mira cap a una altra banda i revela el motiu de la seva desconcentració.

—És per tu, ximplet —assenyala la noia tremolant, i es tapa la boca amb la mà—. Et trobo a faltar.

Ara no, que no pot reprimir les llàgrimes. Però no deixarà que ell la vegi plorar. Gira el portàtil per sortir del pla de visió i es tapa la cara amb les mans, desconsolada.

—Paula? Estàs bé? —pregunta l'Àlex, que contempla a través de la *webcam* una de les parets de l'habitació de la seva xicota.

La petita càmera enfoca una foto emmarcada de tots dos. Se la van fer just abans que ella viatgés cap a Londres, la ciutat on la Paula ha de passar aquest curs. Hi surten fent-se un petó. Estimant-se. Va ser l'últim dia que van passar junts a les acaballes de l'estiu. Ja en aquell moment tots dos sabien com de difícils serien els mesos següents.

—Estic bé —xiuxiueja.

—No ho estàs.

—Sí, sí que ho estic. Ho veus?

La *webcam* enfoca de nou el rostre de la noia, que torna a somriure. Té els ulls vermells i inflats. I el rímel se li ha corregut per les galtes. Se n'adona i es neteja amb el puny del jersei. Respira i fa el millor dels seus somriures.

—Esclar que ho veig. Veig que et trobes malament.

—No és cert. Estic perfectament bé. Ha sigut només un moment de decaïment. No et preocupis.

—Només un petit decaïment?

—Sí. Només això.

Menteix. Són ja més de tres mesos sense estar amb ell. Sense un sol petó. Ni una carícia. Sense respirar al seu costat i sentir-lo a prop. Sospitava com n'eren de complicades les relacions a distància, però no s'imaginava que fossin tan dures. De totes maneres, allò no ho és tot. Hi ha més coses, moltes més, darrere la tristesa de la Paula.

Fa un any i un mes, una tarda de novembre, en un lloc de la ciutat
No s'hi ha presentat!

Ha sigut cruel? Una mica, potser. Bé, per què enganyar-se?: molt cruel, ha sigut. Però és que quan l'ha vist... no li ha agradat gens. Com pot ser que un noi de dinou anys tingui aquestes entrades? Això, en el xat no l'hi ha dit pas!

Refotudes cites a cegues! No tornarà a quedar mai més amb algú que hagi conegut per internet. Si és que... és ben ruca. No n'aprendrà mai.

La Paula es corda el botó de dalt de l'abric i camina ràpid pel carrer intentant allunyar-se com més aviat millor d'aquest lloc.

Pobre noi. Potser hauria de tornar a la cafeteria on ha-

vien quedat. No, no ho pot fer. Seria perdre el temps. I n'està cansada, d'això!

Amb quants nois ha estat darrerament? Repassa mentalment: un, dos, tres, quatre... cinc. Sí, cinc! Quin desastre! Des de quan ella és així? Des que l'Alan va tornar a França i des que va tallar qualsevol contacte amb l'Àngel. Aquella conversa que van mantenir per telèfon a finals de juny és la darrera cosa que ha sabut del periodista. Pràcticament ni se'n recorda, d'ell. És més: li fa la impressió que la seva relació va passar fa segles. I només han passat vuit mesos. No és tant. O sí?

Passa per davant d'un aparador i s'hi mira, reflectida al vidre. S'ha engreixat una mica, no? Sí: està ben clar que pesa quatre o cinc quilos més des que va acabar l'estiu. Però continua estant molt bé. O això és el que tots els nois li diuen. A més a més, de rossa lliga més. Encara que ja s'hagi cansat d'aquest color de cabell: aviat tornarà a canviar-se'l. Morena?, morena?...

Uf. No deixa de pensar en el noi de les entrades. Es deu estar preguntant on s'ha ficat. Li fa pena. Ella serà com sigui, però continua tenint cor. Si més no, una mica.

Amb tanta tensió li han vingut ganes de fumar. Nerviosa, treu un paquet de tabac de la bossa. Agafa un cigarret i l'encén. Una pipada; una altra. Expulsa el fum amb vehemència i es torna a mirar a l'aparador. És una llibreria. Quant fa que no llegeix un llibre? No se'n recorda. Des del març?...

Hi ha bastant de rebombori en aquell lloc. No para d'entrar-hi gent. Sent curiositat. Una mare amb la seva filla són les següents a passar a la botiga. La joveneta du un llibre sota el braç. Darrere seu entra una dona d'uns trenta anys, i després una parella de nòvios. Després, una altra adolescent. Tothom, amb el mateix exemplar, del qual no sap el títol. És estrany. Deu ser a dins, l'autor d'aquest llibre?

—Hola. Perdona —li diu a l'adolescent abans que aquesta entri a la llibreria—. Què hi passa, aquí, avui?

La joveneta la mira una mica desconcertada: no es pot creure que no ho sàpiga! S'aparta els cabells cap a un costat i contesta:

—Que signen llibres.

—Ah, sí? Qui?

—L'Alejandro Oyola.

L'Alejandro Oyola? Aquest és...

—L'Àlex! —exclama la Paula, totalment fora de si—. Quin tio! Ho ha aconseguit!

La noia l'observa confosa. No entén a què es refereix. S'arronsa d'espatlles i entra a la botiga.

És increïble: l'Àlex ha publicat *Darrere la paret*! Està nerviosa. Se li comencen a amuntegar els records. Li ve al cap aquell joc dels quadernets, en el qual ella mateixa va col·laborar. Tots dos van estar un dia amagant els primers capítols del llibre per tota la ciutat, en llocs divertits, curiosos. Trucant a la porta del destí. No havia conegut mai ningú amb tanta imaginació ni amb una idea tan romàntica. Li va agradar molt. Massa, potser. I ara els seus camins tornen a encreuar-se. Però és que... quina sorpresa! No sap què fer. Entra i el saluda?

Ha passat molt de temps des de la darrera vegada que van parlar. Potser no sap ni qui és. La seva vida segur que deu haver canviat completament. Té un llibre publicat! I fins i tot li han organitzat un acte de signatura!

Què fa? Una nova parella entra a la llibreria. La Paula per fi es decideix, apaga el cigarret i camina darrere d'ells cap a l'interior de l'establiment. Respira fondo i s'empassa la saliva. Quina emoció! Qui li havia de dir que la seva cita a cegues d'avui acabaria d'aquesta manera!... Tornarà a veure l'Àlex!